

han var enig deri, at saa længe ingen Af-taler være trufne, vilde han give Pengene til de Personer, man her være blevene enige om. Men det gør den ærede Minister ikke, den ærede Minister har i Aar — jeg vil bede ham rette mig, hvis jeg tager fejl — ikke udbetalt Pengene til Henrik Pontoppidan. Den ærede Minister nikker; det er altsaa, som jeg siger, men naar det er Tilfældet, ønsker jeg nok at udtale et Par Ord derom og gøre en Henstilling til Finansudvalget. Jeg skal da minde om denne Sags Historie, jeg skal gøre det ganske kort, men det er ganske nødvendigt at mindes, hvorledes det er gaaet til med denne Bevilling. Det første, vi hørte om denne Bevilling, var i Foraaret 1892, da man i Landstinget gjorde en Henstilling til den ærede Minister om, at han paa denne Konto VI. A. 2. skulde være saaledes frit stillet, at han kunde tage under Overvejelse selv, naar de tre Aar vare udløbne, om han vilde forny Understøttelsen, saaledes at Kontoen, hvad der har været meget paa Tale, ikke havde den Karakter og Fæsthed, som Praksis har givet den, men den Karakter, som dens Navn i Virkeligheden forlanger, da der staar 2 å 3-aarige Understøttelser. Da var der i Landstinget ogsaa Tale om Henrik Pontoppidan, han blev nævnt, men der blev ikke i Landstinget udtrykkelig sagt, at den Understøttelse, der var bevilget ham tidligere, ikke skulde fortsættes og vedblivende gives ham. Men da den ærede Minister kom herved i Tinget, og da vi forhandlede om Tillægsbevillingslovsforlaget for det paagældende Finansaar, blev han udtrykkelig fra forskellige Sider spurgt, om Meningen med den Forhandling, der var foregaaet i Landstinget, og den Afstemning, som der havde fundet Sted, hvorved Kontoen nedsattes med 1,000 Kr., var, at disse ikke skulde udbetales Pontoppidan, og da svarede den ærede Minister saaledes, at enhver, der hørte ham, maatte saa den Overbevisning, at han ikke havde opfattet det saaledes og ikke havde den Henstat, at det just skulde være Pontoppidan, der ikke fik de 1,000 Kr. Jeg har den ærede Ministers Ord derfor, thi Ministeren erklærede, at han ikke forstod Betænkningens Udtryk — det er det, det kommer an paa — saaledes „at der ere rettede mod nogen bestemt Person eller lægge mig nogen Hindring i Vejen for den

fri Afgørelse, jeg efter den 1ste April kommer til at træffe ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal.“ Ikke desmindre, saa mærk-værdigt faldt det ud, da Kultusministeren skulde til at overveje, hvem der ikke skulde have Penge, var det just den Mand, som man i Folketinget fra mange forskellige Sider havde erklæret burde have Penge, som Kultusministeren strøg paa Listen. Det førte saa til, at man i forrige Mars Finansudvalg spurgte Ministeren, hvorfor han ikke havde udbetalt Pengene, og da vilde ærede Medlemmer erindre, at Ministeren fremkom med nogle Skrivelser, der findes trykte i Betænkningen for i Fjor, som skulde motivere, hvorfor Ministeren ikke havde udbetalt disse Penge. Det blev saa gjort til Genstand for Debat her i Salen, og den Gang oplæste saa — jeg skal ikke komme altfor dybt ind paa dette, men det er ganske nødvendigt at fremhæve det — den ærede Ordfører et Brev, i hvilket der blev givet en Forklaring, fra Pontoppidans Side af Udtryk, han havde anvendt, og som den ærede Minister inkriminerede, og der blev givet en Forklaring, som Finansudvalgets Flertal havde fundet tilstrækkelig, og som Folketinget for saa vidt ogsaa satte sit Stempel paa ved her med et Flertal at vedtage Bevillingen til Pontoppidan paa ny. Den ærede Kultusminister erklærede da, at han nu først hørte Erklæringen fra Pontoppidan, og at han i Anledning deraf vilde tage Sagen under Overvejelse og saa ved 3dje Behandling definitivt lade os vide, hvorledes han stillede sig. Men ved 3dje Behandling her i Tinget sagde den ærede Kultusminister ikke et eneste Ord om denne Sag. Denne Bevilling blev vedtagen paa ny ved 3dje Behandling, uden at den ærede Kultusminister havde stillet noget Vædringsforslag, som det efter den Erklæring, han havde givet, maatte være efter min Mening ligefrem hans Pligt, særlig da han havde god Tid til at tage Sagen under Overvejelse. Jeg mente den Gang, at da Bevillingen var vedtagen paa ny, saa maatte den hellige Grav være vel forvaret og Henrik Pontoppidan saa sine Penge, men Sagen kom saa i Landstinget, og Landstinget stillede sig saaledes, at det paa ny gjorde en Anmærkning i Betænkningen, hvorved man nævnte de 1,000 Kr. til Pontoppidan og paa ny bragte hans Person i